

mel for Vandløbets Afspærring, i alle Tilfælde skal holde sin Fiskegaard aaben fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, hvilket saaledes vil finde Anvendelse paa Frisenbold Fiskegaard, forudsat at den øvre Del af Fjorden inklusive bemeldte Fiskegaard maatte blive erklæret for at falde ind under Lovens Bestemmelser om „Ferstvandsfiskeri“. Fremdeles kan der nævnes Forstrykten i § 53, at Laks og Ørred ikke paa paa nogen som helst Maade maa fiskes i Tiden fra 1ste December til 1ste Februar, altsaa heller ikke ved Fiskegaarde, en Forstrykt, der synes at maatte ramme Frisenbold Fiskegaard meget høleligt ved at borttage 2 Maaneder af dennes bedste Fiskeetid, som netop er Wintermaanederne. Endvidere fastsætter § 53 Fredningstider af 1 Maaned henholdsvis paa forskellige Tider af Aaret for de øvrige i Paragraffen nævnte Fisk. Det kan maatte findes paafaldende, at de offentlige Myndigheder ere udelukkede fra at kontrollere Overholdelsen af deslige meget indgribende Fredningsbestemmelser, men saaledes er Loven under alle Omstændigheder, idet det i § 60 udtrykkelig hedder, at Overtrædelse af Bestemmelserne „i Affnit II og de der omhandlede Regulativer kunne alene paatales af den eller de private forurettede“.

Naar der spørges om, hvem der har denne Paataaleret og kan anses for „den eller de private forurettede“, saa svarer § 60 herpaa, at det er „de til det paagældende Vand grænsende Lodssejere“. Dette hænger sammen med, at om Loven end i § 49 ikke har villet gøre nogen Forandring i de hidtil gyldige Regler eller Særrettheder, som paa sine Steder maatte medføre Afvigelser fra den ellers almindelige Hovedregel, at Retten til at drive Fiskeri i Søer, Naer, Bække og andre lignende Bunde „alene tilkommer den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund og indtil Midtstrøms“, saa hviler hele Affnit II dog i øvrigt paa den Forudsætning, at Fiskeriretten i bemeldte Bunde tilhører disse Grundejere, og at disse derfor ere de eneste, som kunne blive forurettede ved Overtrædelsen af Bestemmelserne i Affnit II, hvorfor ogsaa i § 60 Retten til at paatale saadanne Overtrædelser alene er tillagt dem.

Paa denne Maade er det kommet, at Bestemmelserne i Affnit II. med tilhørende udelukkende Paataaleret i § 60 ikke ret ville passe paa nogen Del af Randers Fjord, Frisenbold Fiskegaard medindbefattet. Selv om man nemlig vilde se bort fra, at mange andre end de tilstødende Grundejere ere interesserede i Fiskeriet ogsaa i den øvre Del af Fjorden, ved jeg ikke bedre, end at det kun er meget faa af disse Grundejere, der besatte sig med at fiske her og selv da kun temmelig lejlighedsvis, medens Fiskeriet derimod hovedsagelig drives i Fjordens øvre Del indtil Frisenbold Fiskegaard af ganske andre Personer, dels som Erhverv og dels som Lystfiskeri. I de til Viborg Overret appellerede 8 Fiskerifager angaaende formentlig Overtrædelse af Mandatet af 8de Marts 1664 og Fr. 18de Juli 1668, Sager, der omfatte et langt større Antal tiltalte, har jeg blandt disse sidste end ikke bemærket en eneste Grundejer, uagtet samtlige Sager dreje sig om Fiskeri i den øvre Del af Fjorden. Vilde man nu lægge den øvre Del af Fjorden saasom fra Randers eller Uggelhusene eller fra et mellemliggende Punkt og til Fiskegaarden ind under Bestemmelserne i Lovens Affnit II om „Ferstvandsfiskeri“, synes man at være udsat for, at samtlige i bemeldte Affnit foreskrevne Fredningsbestemmelser vilde komme til saa temmelig at staa som et dødt Bogstav; thi da de til denne Strækning tilstødende Lodssejere ikke videre give sig af med Fiskeri, kan det ikke have nogen synnerlig Interesse for dem at paase, at Frisenbold Laksogaard holdes aaben fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, og holdes aaben i hele December og Januar Maaned, eller at ingen fisker Laks og Ørred i de nævnte Maaned, eller Helt i Januar Maaned, eller Gedde og Aborre i Marts Maaned, eller Brasen i Maj Maaned, eller Krebs i Juni Maaned; og endmindre kan det forventes, at de nævnte Lodssejere skulde være tilbøjelige til for Overtrædelser af disse Fredningsbestemmelser at bekoste et virksomt Opsyn paa Fjorden eller at lægge sig i Processer, af hvis Udfald de ikke have nogen til de dermed forbundne Udgifter svarende Interesse. Tilbage bliver da kun den Kontrol, som af det offentlige maatte kunne udøves efter § 57 med Hensyn til de deri indeholdte Forbud mod Handel med de i § 53 nævnte Fisk, der ere fangede i Bunde og paa Tider, hvor Fangsten af dem er forbudt. Herved er imidlertid at bemærke, at selve Fangsten har det offentlige ingen Ret til at paatale, det har kun efter § 60 den private forurettede. Det vilde saaledes kun være Handelen, der kunde paatales af det offentlige, og det vilde derfor ikke hertil være tilstrækkeligt at antræffe Fiskerne i at fiske i den øvre Del af Fjorden efter forbudte Fisk i forbudte Tider, hvortil kommer, at det, naar en Fisker med sine Redskaber trækker ned ad Farvandet — saftstaaende Redskaber bruges ikke, men kun Baad og Toggergarn — er vanskeligt at sige, endmere at over"vise ham om, hvilke Fisk han